

Missió complerta

- Ostres, ostres! Encara no he fet el treball de socials sobre Cabrera i és per demà! - va cridar la Laia des de la seva habitació.

La Laia és una noia jove de 12 anys molt entusiasmada pel que fa a Cabrera i el seu entorn natural. Sovint és bastant responsable, però a vegades se li oblidava alguna cosa. Era dissabte; les 19:15 per ser exactes. La Laia s'estava atabalant i no sabia si la biblioteca seguiria oberta.

- Bé, vaig a mirar. Al cap i a la fi, tampoc perdo res per intentar-ho - va pensar la Laia. La Laia va anar caminant una mica apressada cap a la biblioteca. Estava oberta, però no per gaire temps. Eren les 19:30 de la tarda, i la biblioteca tancava a les 20:00.

- Tinc 30 minuts per acabar, jo puc! - va dir ella, bastant convençuda.

La Laia feia el treball tan ràpid com els dits li permetien.

Va trobar molta informació sobre Pere Joan Ferrer, l'antic senyor feudal de Cabrera. També va trobar diverses coses sobre Burriac, i sobre l'activitat agrícola del poble.

La biblioteca estava a punt de tancar, i una noia va anar a avisar-la que li quedaven 5 minuts. A la Laia li quedava molt poc per acabar el treball. De sobte, va veure una web molt estranya, i va decidir mirar a veure què era.

- "Per trobar informació sobre Cabrera cliqui "aquí" - deia la web que havia trobat.

La Laia, tota encuriosida, va clicar on deia "aquí". Després d'uns segons d'haver-hi clicat, la Laia va començar a marejar-se, i va caure estesa al terra.

Va trigar uns segons a reincorporar-se, i en aixecar-se, va sentir com un espècie d'olor a clavegueram.

En observar el seu voltant, va veure que havia anat a parar al castell de Burriac. La Laia va fixar-s'hi una mica més en l'entorn i no va veure el castell de Burriac de la mateixa manera que l'havia vist abans. Es veia més deteriorat, i al seu voltant, estava tot ple de deixalles i contaminants. La jove va decidir baixar fins el poble, i parlar amb la gent que trobés.

A mesura que baixava pel bosc, anava trobant cada cop més brossa i escombraries de tot tipus: ampolles de plàstic, bosses del supermercat, brics de llet... A la Laia li sabia molt de greu però com que ella sola no podia recollir-ho tot, va continuar baixant.

En arribar al poble no va veure a ningú, i això li va semblar una mica estrany sent un dissabte a la tarda. Va continuar passejant, no hi havia senyals de vida. Mentre caminava per Cabrera, anava mirant al seu voltant i ho veia tot molt abandonat. Més tard, passejant pel poble li va semblar veure un home en la llunyania. Va començar a córrer cap a ell.

- Que et passa alguna cosa noieta? Què hi fas aquí? - va preguntar-li l'home a la Laia quan va arribar fins a ell. - No veus que està tot molt abandonat? Au vinga va, torna a casa que és perillós estar aquí.
- És precisament per això que vinc a parlar amb vostè. Què ha passat aquí? On sóc?
- Mmm... en quin any et penses que estem jove?
- Doncs al 2020, on hauríem d'estar sinó?
- Òndia! Doncs vas molt equivocada! Bé, t'explico. Som a l'any 2088, i ara a Cabrera no hi viu ningú. Fa uns quants anys, quan jo era molt petit, ja anunciaven el perill i les conseqüències del canvi climàtic i l'escalfament global. Els científics en preveïen els danys desastrosos que això provocaria, però ningú els va fer cas. La gent va continuar amb la seva vida normal, i no es preocupaven del que pogués passar, però els científics no es van pas equivocar.

Passats uns anys, el temps ja no era el de sempre.

Hi havia més sequeres i inundacions, els estius eren més calorosos, i els hiverns remotament freds. Hi havia més onades de calor, ja quasi no quedaven glaceres i icebergs, i el nivell del mar havia pujat mig metre en 10 anys. Els efectes del canvi climàtic eren espantosos, i la població va haver d'abandonar Cabrera perquè les condicions climàtiques en les que vivien eren insuportables. Al cap d'uns anys, Cabrera era un poble desert i ja no hi quedava ningú. I tot això va passar per culpa del canvi climàtic, i per culpa que la gent no era conscient del que podia passar.

Vaig crear aquella web, esperant que algú vingués per explicar-li això per poder revertir-ho, però no m'esperava una joveneta com tu. Però bé, ets tu la que vens del 2020, i ets la única que pot fer que això canviï. Per tornar a casa només has de dir "1, 2, 3, torna'm al terra estès". Confio en tu, sort.

- Pots comptar-hi. - va contestar la Laia, molt segura de sí mateixa.

Seguidament, la Laia va dir les paraules que li havia dit l'home, i va aparèixer estesa al terra de la biblioteca, 5 minuts abans que la biblioteca tanqués. La Laia va decidir tornar a casa sense acabar el treball, ja que tenia una idea millor. Al dia següent, els tocava presentar els treballs a la resta de la classe i la Laia va decidir ser la primera. L'havia fet sobre les conseqüències del canvi climàtic i l'escalfament global a Cabrera, i a la seva classe li va amoïnar molt. Mica en mica, la preocupació es va estendre mundialment i tots junts van aconseguir aturar l'escalfament global.

Uns anys després, la Laia estava mirant una cosa a l'ordinador de la biblioteca fins que va tornar a veure la mateixa web que l'havia portat al 2088, anys enrere. Va decidir entrar-hi, i a la pantalla posava:

- “Ben fet! Sabia que ho aconseguiries”.

FI